

Mi vezérel bennünket?

Radu Gavriluț

Elhangzott Nagyváradon, 2020. november 1-jén.

<https://www.ekklesiaoradea.ro/>

1Mózes 2, 8-9: „Egy kertet ültetett az ÚR Isten Édenben, kelet felől, és abba helyezte az embert, akit formált. És nevelt az ÚR Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót; az élet fáját is a kert közepén és a jó és a gonosz tudásának fáját.”

1Mózes 3,1-19: „A kígyó pedig ravaszabb volt minden mezei vadnál, melyet az ÚR Isten teremtett, és ezt kérdezte az asszonytól: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? Az asszony így válaszolt a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk. De annak a fának a gyümölcséből, amely a kert közepén van, azt mondta Isten: abból ne egyetek, azt meg se érintsétek, hogy meg ne haljatok. A kígyó pedig azt mondta az asszonnak: Bizony nem haltok meg. Hanem tudja Isten, hogy amelyik napon esztek abból, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói. Mivel úgy látta az asszony, hogy jó volna enni arról a fáról, mert kedves a szemnek, és kívánatos, mert bölcsé tesz, szakított annak gyümölcséből, és evett. Adott a vele levő férjének is, és ő is evett. Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy mezítelenek. Fügefalevelet fűztek hát össze, és ágyékkötőket csináltak maguknak. Majd meghallották az ÚR Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben járt. És elrejtőzött az ember és a felesége az ÚR Isten elől a kert fái közé. Az ÚR Isten pedig hívta az embert, és azt mondta neki: Hol vagy? Ő így felelt: Szavadat hallottam a kertben, és megijedtem, mivel mezítelen vagyok, és elrejtőztem. Isten azt kérdezte: Ki mondta neked, hogy mezítelen vagy? Vagy talán ettél a fáról, amelyről megtiltottam, hogy egyél? Az ember ezt mondta: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem arról a fáról, azért ettem. Ekkor az ÚR Isten azt kérdezte az asszonytól: Mit cselekedtél? Az asszony ezt felelte: A kígyó ámított el engem, azért ettem. Akkor azt mondta az ÚR Isten a kígyónak: Mivel ezt tetted, átkozott légy minden jószág és minden mezei vad között. Hasadon járj, és port egyél életed minden napján. Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: ő a fejedre tapos, te pedig a sarkát mardosod. Az asszonnak azt mondta: Nagyon megsokasítom várandósságod fájdalmait. Fájdalommal szülsz gyermekeket, mégis vágyakozni fogsz a férjed után, ő pedig uralkodik rajtad. Az embernek pedig azt mondta: Mivel hallgattál a feleséged szavára, és ettél arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél, átkozott legyen a föld temiattad, fáradságos munkával élj belőle életed minden napján. Tövist és bogáncskórót teremjen neked, s a mező fűvét egyed. Arcod verítékével egyed kenyeredet, mígnem visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te, és ismét porrá leszel.”

Sok keresztény állandóan ezt ismétlgeti: „az Úr szólt hozzám”; „az Úr mondta nekem”; „ezt mondta az Úr”; „azt mondta az Úr”. Az Úr azonban nem így munkálkodik; Ő teljesen másképpen munkálkodik. Az Úr az Ő életét helyezte belénk, és ennek az életnek, amely bennünk van, teljesen más törvényei vannak. Ennek az életnek a törvénye nem a jó és rossz törvénye. Lehet valaki keresztény úgy, hogy közben ez az alapelv vezérli: ez jó, ez rossz; ez helyes, ez helytelen. És mégis, ez nem az Úrtól van. Ez a dolog nem jelent kereszténységet.

Gondolom, ismeritek a következő történetet, amelyet Watchman Nee mesélt el. Lehet, hogy az

értelmezését nem ismeritek. Kínában sokan foglalkoznak rizstermesztéssel, és a rizs nagyon sok öntözést igényel. Két testvérnek volt egy rizsföldje egy dombon. Ahhoz, hogy a víz megmaradjon a földjükön, teraszos kialakítással gátat kellett építeniük. Az alattuk lévő területen valaki másnak is volt rizsföldje, és annak az alsó szélén neki is volt gátja. Ez az ember pedig kiment éjjel, átszakította a testvérek felső gátját, hogy az öntözővíz lefolyjon hozzá. A testvérek először nem szóltak semmit. Hét napig túrték ezt. Este elárasztották a földjüket, de mire reggel kimentek, a víz a szomszédnál volt. Nagyon kitartóak voltak a túrásban. Voltak, akik azt tanácsolták nekik, hogy kapják el a tettést, ők viszont úgy gondolták, hogy az az igazságos dolog, ha eltűrik ezt, ezért naponta újraszivattyúzták a vizet.

Ennek ellenére azonban azt vették észre, hogy nincs békességük. Ha ugyanis a bennünk levő élet szerint járunk el, akkor békességünk van. Ha nincs békességünk abban, amit teszünk, hiába túrunk, ez mégsem lesz helyes. Elmentek tehát egy tapasztalt testvérhez, és elmondták neki, hogy nem értik mi történik, mert tudják, hogy egy kereszténynek túrnie kell, és ők el is túrték ezt a dolgot, mégis azt vették észre, hogy nincs békességük. Ez a testvér pedig azt mondta nekik: „Mert bennünket nem ennek kell vezérelnie. Lehet, hogy nem tettetek meg mindent, mert ha mindent megtettetek volna, békességetek lenne.” Túrnie kell egy kereszténynek? Igen, túrnie kell. „A reménységben örvendezők, a háborúságban túrók, a könnyörgésben állhatatosak” legyetek (Róma 12,12). Ezért azt mondta nekik: „Menjetek, és először a szomszédnak szivattyúzzatok elegendő vizet, azután magatoknak! És meglátjátok, hogy lesz-e békességetek, vagy sem.” Elfogadták ezt, és így jártak el. Már első nap békességük volt. Mikor nekifogtak, nagy örömük volt. Három nap múlva pedig odajött hozzájuk az az ember, és azt mondta: „Ha ez a kereszténység, akkor én is szeretnék többet megtudni róla.”

A kérdés ez: mi vezérel bennünket? Helyes dolog, hogy túrjunk? Igen. De az elv, amelynek vezérelnie kell bennünket, nem az, hogy valami helyes vagy helytelen, hanem az, hogy mit mond a bennünk levő élet. A bennünk levő élet olyan, hogy ha követjük ezt az életet, örülünk; ha nem követjük az életet, ugyan mondhatjuk, hogy túrnunk kell, az arcunk mégis szomorú lesz. A kérdés mindig az: Mi vezérel bennünket? Nem kell állandóan egy hangot hallanunk, hogy rájösszünk, ha nem jól jártunk el, hanem egyszerűen a bennünk levő élet nem hagyja jóvá, amit teszünk.

Egy testvér például bűnt követett el. Kötelességednek érzed, hogy elmenj hozzá, és megfedd. Ha valami nagyon súlyos dolgot követett el, akkor nagyon szigorú feddésnek kell lennie. Elmész, és nagyon szigorúan megfedded, mert tudod, hogy azt kell tenned. De amikor eljössz tőle, észreveszed, hogy nincs békességed. Miért? Mert tudod, hogy ez a helyes teendő, de ha nem úgy teszed, ahogyan a benned levő élet mondja, akkor nincs békességed.

A bennünk levő élet minden lépésünkre reagál. Az élet – nem pedig a jó és rossz ismerete. És ha nem e szerint az élet szerint járunk, akkor azt látjuk, hogy nincs békességünk és örömünk. Ránézünk valakire, és felmerül a kérdés: miért nincs öröme? Mert nem jól jár el, nem e szerint az élet szerint jár.

Olvasom a Róma 12,9-10-et: „A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz. Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek.” Ha nem így járunk el, nincs örömünk. Ne mi legyünk az elsők, adjunk elsőbbséget másoknak.

Tovább, 11-21: „az igyekezetben ne legyetek restek, szellemben buzgók legyetek, az Úrnak szolgáljatok. A reménységben örvendezők, a háborúságban túrók, a könnyörgésben állhatatosak, a

szentek szükségére adakozók legyetek, a vendégszeretetet gyakoroljátok. Áldjátok azokat, akik titeket üldöznek, áldjátok és ne átkozzátok. Örüljétek az örülőkkel, és sírjátok a sírókkal. Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek, ne kevélykedjétek, hanem az alázatosakhoz szabjátok magatokat. Ne legyetek bölcsek ti magatokban. Senkinek gonoszért gonosszal ne fizessetek. A tisztességre gondotok legyen minden ember előtt. Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljétek. Magatokért bosszút ne álljatok szerettem, hanem adjatok helyet Isten haragjának, mert meg van írva: enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. Azért ha éhez a te ellenséged, adj ennie, ha szomjúhozik, adj innia, mert ha ezt teszed, eleven szentet gyűjtesz az ő fejére. Ne győzzön le téged a gonosz, hanem te győzd le a gonoszt jóval.”

Tehát, testvérek, ez az az élet, amely bennünk van. Az életnek megvan a maga menete, és meg akar mutatkozni. Valahányszor megértjük, hogy ez az élet, és követjük ennek az életnek a menetét, annyiszor áldásban lesz részünk. Az Úr ezt a szolgálata elején elmondta.

Keresztényként ugyanis járhat valaki a tudás fája által bemutatott alapelv szerint, amikor így gondolkodik: jó ez vagy rossz? Ha úgy gondolja, hogy jó, helyes, akkor így jár el, ha azt gondolja, hogy rossz, helytelen, akkor pedig úgy. De azon a napon, amikor e szerint az elv szerint élsz, azt fogod tapasztalni, hogy a halál munkálkodik benned.

Nézzétek, mit mond a hegyi beszéd: Máté 5,38-48: „Hallottátok, hogy megmondattok: szemet szemért, fogat fogért. Én pedig azt mondom nektek: ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is. És aki törvénykezni akar veled és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda neki a felsőt is. És aki téged egy mérföldútra kényszerít, menj el vele kettőre. Aki tőled kér, adj neki, és aki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól. Hallottátok, hogy megmondattok: szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekszik-é? És ha csak a ti atyátokfiat köszöntitek, mit cselekesztek másoknál többet? Nemde a vámszedők is nem azonképpen cselekesznek-é? Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.”

Testvérek, itt nagyon világosan írja: „aki tőled kér, adj neki, és aki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól”. Ez az igevers sok zűrzavart keltett, mert ha minket a jó és rossz tudásának fája vezérel, akkor azt gondoljuk, hogy ha valaki kölcsön akar kérni tőlünk, annak mindenképpen adnunk kell. Mi a teendő tehát? Attól függ, hogy mit mond a bennünk levő élet! Ha fősvény vagyok, akkor mindig olyan érzésem lesz, hogy nem kell adnom. De ha nem vagyok fősvény, és kész vagyok a zsebembe nyúlni, akkor először látnom kell, hogy mit mond az élet. A bennem levő élet jóváhagyja ezt, hogy adjak?

Egy testvért nagyon megérintett egy másik testvér helyzete. Annak ellenére, hogy ő is nehéz helyzetben volt, megsajnálta azt a testvért; elment hát, és cselekedett. De amikor a pénzt adta, nem állt meg elgondolkodni, hogy meglássa, honnan jön ez: az Úr akarja, hogy pénzt adjon, vagy csak ő sajnálta meg a testvért? Odaadta a pénzt, de nagyon hamar meglátta, hogy nem kellett volna adnia. Mert a benne levő élet azt mondta: Nem. De a pénzt már odaadta, és nem kérte vissza. Utána ismét hasonló helyzet állt elő, de akkor már nem adott, mert látta azt, hogy nem volt békessége abban, amit tett. Mert ha azt tesszük, amit kell, akkor békességünk és örömünk lesz. Ha szeretnénk adakozni,

segíteni, megtehetjük, de meg kell hallgatnunk, mit mond az élet, amely bennünk van. A bennünk levő életnek elégedettnek kell lennie.

Láttatok olyanokat, akik boldogok voltak, amikor bocsánatot tudtak kérni valakitől? Én sok ilyet láttam. Mi volt az oka a boldogságuknak? Az vajon, hogy megalázkodtak valaki előtt, és bocsánatot kértek? Nem. Hanem az, hogy a bennük levő élet elégedett volt. Bennünket nem valamilyen külső formának kell vezetnie: ez jó, ez rossz, ez helyes, ez helytelen – hanem bennünket az élet elvének kell vezérelnie, mely belénk költözött akkor, amikor hittünk az Úr Jézus Krisztusban.

Itt azt mondja, a Máté 5,39-41. versben: „Én pedig azt mondom néktek: ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is. És aki törvénykezni akar veled és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda neki a felsőt is. És aki téged egy mérföldútra kényszerít, menj el vele kettőre.” Ha megaláztak és kaptam egy pofont, és én nem így járok el, hanem úgy, hogy tudom azt, hogy nekem tűrnöm kell, ezért tűrök – elfordulok, és nem szólok semmit, akkor mégis szomorúan megyek el. Mert odafordítani a másik arcunkat is, azt jelenti, hogy megértettük, mit mond a bennünk levő élet. Mert ha így járunk el, tulajdonképpen azt bizonyítjuk, hogy bennünk nincs gyűlölet az illető iránt.

Sok olyat ismertem, aki nem látta meg, hogy valójában gyűlölet és elégedetlenség van a szívében. Megalázták, de nem tudja elfelejteni. Idővel lecsillapodott, de a szívében megmaradtak azok a dolgok. Az élet, amely bennünk van, nem ezt akarja. Itt nem arról van szó, hogy ki mire képes, mert mindnyájan egyformák vagyunk. De ha hagyom, hogy a bennem levő élet megmutatkozzon; és elfogadom, ha valaki arcul ütött, megalázott; és látom, hogy erre szükségem van; és ez az Úrtól való – akkor nincs bennem gyűlölet az iránt, aki megalázott. Ha így járok el, akkor meglátom, hogy örömöm van. Ha nem így járok el, és úgy tűrök – mert persze tűrni kell –, akkor úgy járok, mint azok, akik nagyon sokat tűrnek, de nem tudják az Úr kezéből venni mindazt, ami velük történik. Emiatt pedig mindenféle sérelmek maradnak a szívükben, és magukkal hordják ezt a keserűséget akár életük végéig is. Ha viszont így járunk el, mint az említett két testvér, az emberek azt fogják látni, hogy itt valami másról van szó, mert ember nem tud így viselkedni. Akkor a körülöttünk lévőket az Úr megvizsgálja, és meglátják: igen, ilyesmi, hogy megaláznak, és én örömmel fogadom, ezt az Úr teszi – akkor ez nagy dolog lesz az én számomra. Az élet nagy dolog.

Miközben úton voltunk az országban, egyik este, mikor megszálltunk valahol, találkoztam valakivel, aki elment közülünk; és a szívembe azonnal nagy öröm költözött. Észrevettem, hogyan jár előttem az Úr. És utólag bebizonyosodott, hogy ez az Úrtól volt, mert a bennünk levő életnek mindent jóvá kell hagynia, és ő szavak nélkül végzi ezt. Ha csak azt teszem, ami helyes, érzem, hogy nincs békességem, nincs örömöm. De ha hagyom, hogy az élet megnyilvánuljon, akkor látni fogom, hogy békességem és örömöm van.

Testvérek, ne várjuk, hogy az emberekre hatással legyen, amikor mi helyesen járunk el. Lehetünk rendesek, kedvesek a világiakkal, de az embereket csak az érinti meg, ha meglátják az életet. Az élet valami teljesen más. Vannak, akik kedvesek, barátságosak, jók, úgy érzed, hogy szívesen vagy a környezetükben. De testvérek, könnyen lehet, hogy ez csak valami természeti dolog, és ha velük vagy, meglátod, hogy valami hiányzik. Nem fogod magad Isten jelenlétében érezni. Rendelkezhet valaki mindezekkel a tulajdonságokkal természet szerint is. Hogy megtagadjuk ezeket a tulajdonságainkat, az a csodák csodája. „Ha valaki jönni akar én utánam...” – természetesen megtagadom a hirtelenségemet, a gonoszságomat, milyen ember is vagyok én... – de hogy tudnám megtagadni a

jóságomat? De azt mondja, hogy „bárki, aki követni akar, tagadja meg magát”, tagadja meg ezeket a jó tulajdonságokat, és úgy kövessen. És akkor fogjuk még tisztábban látni, hogy ez az élet hogyan működik bennünk. Számunkra egyrészt nagyon egyszerű, másrészt nem olyan egyszerű ez, mert nehéz odafigyelni és meglátni, amikor döntést hozunk az életben.

Van békességed? Helyes, amit tenni akarsz – a benned levő élet mégsem örül? A bennünk levő élet ugyanis csak akkor örül, ha úgy követjük ezt az életet, ahogyan olvastuk. Ha hideg és közömbös vagyok a szentek szükségeivel szemben, nem lehet öröömöm. Lehet, hogy imádkozom értük, de nem vállalom részt a szükségeikben. A bennünk levő élet azonban teljesen más. Neki megvannak az alapelvei és a módszere, ahogyan munkálkodik. Nekünk pedig oda kell figyelniünk, hogy mit szól a bennünk levő élet. Ennek az alapelvnek kell vezérelnie bennünket. Ámen.